

LỄ THẬT VỀ ĐỨC TIN

Bài 37 - Linh hồn người tin Chúa phải thực hành trách nhiệm của mình khi đã được tái sinh.

Phần 4 - Phải nhận biết ảnh tượng của Đức Chúa Trời trong Luật pháp văn tự.

Trong cuộc sống, sự hiểu biết là tài sản trí tuệ mà hết thảy loài người xác thịt cần phải có, vì đó là điều kiện quan trọng nhất cần phải có đối với mọi người, mọi lứa tuổi, mọi lúc, mọi nơi và phần quan trọng nhất là người ta phải có sự hiểu biết về Đấng đã tạo nên muôn vật mà trong muôn vật đó có loài người. Tiếp đến là người ta phải có sự hiểu biết về thân phận mình, sự sống của mình, sức lực của mình, khả năng của mình đối với mọi vấn đề mà người ấy phải đối diện với. Nếu người ta không có được sự hiểu biết căn bản liên quan đến sự sống mình, từ sự sống thuộc linh đến sự sống thuộc thể, thì tùy theo hoàn cảnh, môi trường cùng với những sự mà người ấy phải đối diện với, thì dù những sự đó là những việc nhỏ mà người ấy không có sự hiểu biết về điều đó, thì người đó cũng không thể làm được hoặc không thể chinh phục được.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã cảnh cáo hết thảy những người được gọi là tuyển dân của Ngài, rằng: **“Dân Ta bị diệt vì cơ thiếu sự thông biết. Bởi người bỏ sự thông biết thì Ta cũng bỏ người, đặng người không làm thầy tế lễ cho Ta nữa; bởi người đã quên luật pháp của Đức Chúa Trời mình, thì Ta cũng sẽ quên con cái người.”** (Ô-sê 4:6).

Chúng ta hãy xem Lời Chúa đã cảnh cáo dân sự của Ngài về sự hay chết của xác thịt mình, trước các mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, trước khi dân Y-sơ-ra-ên khởi cuộc hành trình tới đất hứa Ca-na-an.

Phục truyền luật lệ ký 4:1-40: **Hỡi Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy nghe những mạng lệnh và luật lệ mà ta dạy các ngươi; hãy làm theo, để các ngươi được sống và vào xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời của tổ phụ các ngươi ban cho các ngươi nhận được.** Các ngươi chớ thêm chi và đừng bớt chi về điều ta truyền cho, để giữ theo các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi mà ta đã truyền. Nhân dịp của Ba-anh-Phê-o, mắt các ngươi đã thấy điều Đức Giê-hô-va đã làm; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người có diệt khỏi giữa người mọi kẻ tin theo Ba-anh-Phê-o. Còn các ngươi, là những kẻ vẫn theo Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, ngày nay hết thảy còn sống. Nay đây, ta đã dạy các ngươi những mạng lệnh và luật lệ y như Giê-hô-va Đức Chúa Trời ta đã phán dặn ta, để các ngươi làm theo ở giữa xứ mình sẽ vào đặng nhận lấy. Vậy, các ngươi phải giữ làm theo các mạng lệnh và luật lệ này; vì ấy là sự khôn ngoan và sự thông sáng của các ngươi trước mặt các dân tộc; họ nghe nói về các luật lệ này, sẽ nói rằng: Dân này là một dân khôn ngoan và thông sáng không hai! Vả chẳng, há có dân lớn nào mà có các thần mình gần như chúng ta có Giê-hô-va Đức Chúa Trời gần chúng ta, mọi khi chúng ta cầu khẩn Ngài chẳng? Lại, há có nước lớn nào có những mạng lệnh và luật lệ công bình như cả luật pháp này, mà ngày nay ta đặt trước mặt các ngươi chẳng? Chỉ hãy giữ lấy người, lo canh cẩn thận linh hồn mình, e người quên những điều mà mắt mình đã thấy, hầu cho chẳng một ngày nào của đời người những điều đó lìa khỏi lòng người: phải dạy cho các con và cháu người. Hãy nhớ ngày người châu Giê-hô-va Đức Chúa Trời người tại Hô-rếp, khi Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: Hãy nhóm hiệp dân sự để Ta khiến chúng nghe Lời Ta, hầu cho tập kính sợ Ta đặng lúc họ còn sống nơi thế thượng, và dạy Lời đó cho con cái mình. Vậy, các ngươi lại gần và đứng dưới núi. Vả, núi cả lửa cháy cho đến tận trời; có sự tối tăm, mây mịt mịt và đen kịt. Từ trong lửa, Đức Giê-hô-va phán cùng các ngươi; các ngươi nghe một tiếng nói, nhưng không thấy một hình trạng nào; chỉ nghe một tiếng mà thôi. Ngài rao truyền cho các ngươi biết sự giao ước của Ngài, tức là mười điều răn, khiến các ngươi gìn giữ lấy, và Ngài chép mười điều răn ấy trên hai bảng đá. Trong lúc đó, Đức Giê-hô-va cũng phán dặn ta dạy các ngươi những mạng lệnh và luật lệ, để các ngươi làm theo tại trong xứ mà mình sẽ đi vào nhận lấy. Vậy, các ngươi hãy cẩn thận giữ lấy linh hồn mình cho lắm, vì các ngươi không có thấy một hình trạng nào trong ngày Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi, từ nơi giữa lửa phán cùng các ngươi, tại Hô-rếp; e các ngươi phải làm hư hoại cho mình chẳng, và làm một tượng chạm nào, tạo hình trạng của tà thần nào, hoặc hình của người nam hay người nữ, hoặc hình của con thú nào đi trên đất, hoặc hình của vật nào có cánh bay trên trời, hoặc hình của loài côn trùng nào bò trên đất, hay là hình của con cá nào ở trong nước dưới đất; lại, e khi người ngược mắt lên trời thấy mặt trời, mặt trăng, các ngôi sao, tức là toàn cả thiên binh, thì người bị quyến dụ quỳ xuống trước các vì đó, và thờ lạy các tinh tú này mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã chia phân cho muôn dân dưới trời chẳng. Còn các ngươi, Đức Giê-hô-va đã chọn và rút các ngươi khỏi lò lửa bằng sắt kia, là xứ Ê-díp-tô, để các ngươi thành một dân riêng của Ngài, y như các ngươi đã là điều đó ngày nay.

Đoạn, Đức Giê-hô-va, vì cố các người, nổi giận cùng ta, có thể rằng ta không được đi ngang qua sông Giô-đanh, và chẳng đặng vào xứ tốt đẹp mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người làm sản nghiệp. Vì ta phải chết trong xứ này, không đi ngang qua sông Giô-đanh được; nhưng các người sẽ đi qua và nhận lấy xứ tốt đẹp ấy. Khá cẩn thận giữ lấy mình, chớ quên sự giao ước của Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người đã lập cùng các người, và chớ làm tượng chạm nào, hình của vật nào mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã cấm; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người như một đám lửa tiêu cháy, và là Đức Chúa Trời hay kỵ tà. Khi các người sẽ có con cùng cháu, và khi đã ở lâu trong xứ rồi, nếu các người làm bại hoại mình, làm tượng chạm nào, hình của vật chi mặc dầu, mà hành ác trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người để chọc Ngài nổi giận, thì ngày nay ta bắt trời và đất làm chứng quyết cho các người rằng các người sẽ chết vội, và khuất mắt khỏi xứ mà mình sẽ đi nhận lấy tại bên kia sông Giô-đanh. Các người chẳng ở đó lâu dài đâu, nhưng sẽ bị tận diệt. Đức Giê-hô-va sẽ tản lạc các người trong các nước, chỉ còn lại số nhỏ trong các nước mà Đức Giê-hô-va sẽ dẫn các người vào; ở đó các người sẽ cúng thờ những thần bằng cây và bằng đá, là công việc của tay loài người làm nên, chẳng thấy, chẳng nghe, chẳng ăn, cũng chẳng ngửi. Ở đó người sẽ tìm cầu Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và khi nào hết lòng hết ý tìm cầu Ngài thì mới gặp. Khi người bị gian nan, và các việc này xảy đến cho người, bấy giờ trong ngày cuối cùng, người sẽ trở về cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và vâng theo tiếng Ngài. Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người là Đức Chúa Trời hay thương xót sẽ không bỏ người và không hủy diệt người đâu; cũng chẳng quên sự giao ước mà Ngài đã thề cùng các tổ phụ người. Vậy, người hãy hỏi học về thời kỳ có trước người, từ ngày Đức Chúa Trời dựng nên loài người trên đất, tự góc trời này đến góc trời kia, nếu bao giờ có xảy ra việc nào lớn dường ấy, hay là người ta có nghe sự chi giống như vậy chẳng? tức là: há có một dân tộc nào nghe tiếng Đức Chúa Trời từ trong lửa phán ra như người đã nghe, mà vẫn còn sống chẳng? hay là Đức Chúa Trời há có cậy lấy sự thử thách dấu kỳ, điềm lạ, chiến tranh, cánh tay quyền năng giơ thẳng ra, cùng cậy công sự to tát và gồm ghê, đặng thử đi chiếm một dân tộc cho mình ở giữa một dân tộc khác, như mọi điều Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người đã làm cho các người tại xứ Ê-díp-tô, dưới mắt mình chẳng? Người đã chứng kiến mọi điều đó, để nhìn biết rằng Giê-hô-va, ấy là Đức Chúa Trời, chớ không ai khác hơn Ngài. Ngài từ trên trời khiến cho người nghe tiếng Ngài để dạy người; trên đất Ngài khiến cho người thấy đám lửa lớn Ngài, và từ trong lửa người có nghe Lời Ngài phán ra. Bởi vì Ngài yêu mến các tổ phụ người, nên chọn lấy dòng dõi các người ấy, và chính Ngài nhờ quyền năng lớn mình rút người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, đặng đuổi khỏi trước mặt người những dân tộc lớn hơn và mạnh hơn người, đặng đưa người vào xứ của dân đó, và ban cho làm sản nghiệp, y như điều ấy xảy đến ngày nay. Vậy, ngày nay hãy biết và ghi tạc trong lòng người rằng Giê-hô-va, ấy là Đức Chúa Trời trên trời cao kia và dưới đất thấp này: chẳng có ai khác. Hãy giữ những luật lệ và điều răn của Ngài, mà ngày nay ta truyền cho người, hầu cho người và con cháu người đều có phước, ở lâu dài trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho người mãi.

Hết thấy dân Y-sơ-ra-ên đã được Đức Giê-hô-va rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, là những người đã được thấy quyền phép của Đức Giê-hô-va làm cho người Ê-díp-tô, được thấy quyền phép của Đức Giê-hô-va dùng trụ mây ban ngày, trụ lửa ban đêm để bảo vệ và dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, không cho phép đạo binh của Pha-ra-ôn đến gần dân Y-sơ-ra-ên, cùng khiến nước biển Đỏ rẽ ra làm hai để cho dân Y-sơ-ra-ên đi qua như đi trên đất bằng, còn khi Pha-ra-ôn và đạo binh của người đuổi theo dân Y-sơ-ra-ên xuống tận biển Đỏ, thì hết thấy đạo binh đó đều bị nước biển vùi lấp, chẳng thoát một ai. Dân Y-sơ-ra-ên đã ra từ xứ Ê-díp-tô đều được thấy sự vinh quang của Đức Giê-hô-va ở trên núi Si-nai và họ đã được nghe tiếng của Ngài, cả thấy đều được ăn ma na vào mỗi buổi sớm mai, được ăn thịt chim cút vào mỗi buổi chiều trải bốn mươi năm hành trình nơi đồng vắng, nhưng hết thấy những người đó đã ngã chết nơi đồng vắng, ngoại trừ Giô-suê và Ca-lép cùng gia quyến của họ là được sống và được vào xứ Ca-na-an cùng với những người được sanh ra nơi đồng vắng mà thôi. Họ ngã chết vì cố sự cứng lòng, không chịu vâng theo các mạng lệnh cùng các điều răn mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã cậy miệng của Môi-se mà phán dạy họ, như Lời Chúa đã chép:

1 Cô-rinh-tô 10:1-12: Vả, hỡi anh em, tôi chẳng muốn cho anh em không biết tổ phụ chúng ta đều đã ở dưới đám mây, đi ngang qua biển, chịu Môi-se làm phép báp tem trong đám mây và dưới biển, ăn một thứ ăn thiêng liêng; và uống một thứ uống thiêng liêng; vì họ uống nơi một hòn đá thiêng liêng theo

mình, và đá ấy tức là Đấng Christ. Song phần nhiều trong vòng họ không đẹp lòng Đức Chúa Trời, nên đã ngã chết nơi đồng vắng. Mọi điều đó đã xảy ra để làm gương cho chúng ta, hầu cho chúng ta chớ buông mình theo tình dục xấu, như chính tổ phụ chúng ta đã buông mình. Cũng đừng thờ hình tượng nữa, như mấy người trong họ, theo lời chép rằng: Dân sự ngồi mà ăn uống, rồi đứng dậy mà chơi giỡn. Chúng ta chớ dâm dục như mấy người trong họ đã dâm dục, mà trong một ngày có hai vạn ba ngàn người bị bỏ mạng. Cũng chớ thử thách Chúa như mấy người trong họ đã thử thách mà bị loài rắn hủy diệt. Lại cũng chớ lằm bằm như nấy người trong họ đã lằm bằm mà bị chết bởi kẻ hủy diệt. Những sự ấy có nghĩa hình bóng, và họ đã lưu truyền để khuyên bảo chúng ta là kẻ ở gần cuối cùng các đời. Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã.

Khi Giô-suê đã dẫn dân Y-sơ-ra-ên vượt qua sông Giô-đanh để vào nhận lấy xứ Ca-na-an làm sản nghiệp, trước khi qua đời, Giô-suê đã cảnh cáo dân Y-sơ-ra-ên, là những người đã vào nhận lấy xứ Ca-na-an, rằng: Giô-suê 24:1-29: Giô-suê bèn nhóm hiệp các chi phái Y-sơ-ra-ên tại Si-chem, và gọi các trưởng lão Y-sơ-ra-ên, các quan trưởng, các quan xét, và các quan tướng; họ đều ra mắt trước mặt Đức Chúa Trời. Giô-suê nói cùng cả dân sự rằng: Giê-hô-va Đức Chúa Trời Y-sơ-ra-ên có phán như vậy: Tổ phụ các người, là Tha-rê, cha của Áp-ra-ham, và Na-cô, thưở xưa ở phía bên sông, và hầu việc các thần khác. Nhưng Ta chọn Áp-ra-ham, tổ phụ các người, từ phía bên sông, khiến người đi khắp xứ Ca-na-an, ban Y-sác cho người, và làm cho dòng dõi người sanh sản nhiều thêm. Ta ban Gia-cốp và Ê-sau cho Y-sác, rồi ban núi Sê-i-rơ cho Ê-sau làm sản nghiệp; còn Gia-cốp và các con cái người đều đi xuống xứ Ê-díp-tô. Kế đó, Ta sai Môi-se và A-rôn, dùng các phép lạ làm ra giữa xứ Ê-díp-tô mà hành hại nó; đoạn, Ta đem các người ra khỏi đó. Ta bèn đem tổ phụ các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, và các người đi đến biển. Người Ê-díp-tô dùng xe binh và lính kỵ mà đuổi theo tổ phụ các người đến Biển đỏ. Bấy giờ, tổ phụ các người kêu cầu cùng Đức Giê-hô-va, Ngài bèn giáng sự tối tăm giữa các người và dân Ê-díp-tô, dẫn nước biển lấp trên mình chúng nó, và mắt các người đã thấy điều Ta đã làm cho người Ê-díp-tô; và các người có ở lâu ngày trong đồng vắng. Kế đó, Ta dẫn các người vào xứ dân A-mô-rít, ở bên kia sông Giô-đanh; chúng nó chiến đấu cùng các người, và Ta có phó chúng nó vào tay các người. Các người chiếm xứ chúng nó làm sản nghiệp, và Ta đã diệt chúng nó khỏi trước mặt các người. Ba-lác, con trai Xếp-bô, vua Mô-áp, trỗi dậy chinh chiến với Y-sơ-ra-ên, sai đòi Ba-la-am, con trai Bê-ô, đặng rủa sả các người. Nhưng Ta không muốn nghe Ba-la-am; vì vậy, người buộc phải chúc phước cho các người, và Ta giải cứu các người khỏi tay Ba-lác. Sau khi qua sông Giô-đanh rồi, thì các người đến thành Giê-ri-cô. Người Giê-ri-cô, dân A-mô-rít, dân Phê-rê-sít, dân Ca-na-an, dân Hê-tít, dân Ghi-rê-ga-sít, dân Hê-vít, và dân Giê-bu-sít chiến đấu cùng các người và ta phó chúng nó vào tay các người. Ta sai ong lổ đuổi chúng nó khỏi trước mặt các người, y như hai vua dân A-mô-rít. Ấy chẳng phải nhờ gươm người, cũng chẳng phải nhờ cung người. Ta ban cho các người đất mà các người không có cày, những thành mà các người không có xây, và các người ở đó; những vườn nho và cây ô-li-ve mà các người không có trồng, để dùng làm vật thực cho các người. Vậy bây giờ, hãy kính sợ Đức Giê-hô-va, và phục sự Ngài cách thành tâm và trung tín; hãy bỏ xa các thần mà tổ phụ các người hầu việc bên kia sông, và tại xứ Ê-díp-tô; phải phục sự Đức Giê-hô-va. Nếu chẳng thích cho các người phục sự Đức Giê-hô-va, thì ngày nay hãy chọn ai mà mình muốn phục sự, hoặc các thần mà tổ phụ các người đã hầu việc bên kia sông, hoặc các thần dân A-mô-rít trong xứ mà các người ở; nhưng ta và nhà ta sẽ phục sự Đức Giê-hô-va. Dân sự bèn đáp rằng: Chúng tôi quyết hẳn không lìa bỏ Đức Giê-hô-va mà hầu việc các thần khác! Vì Giê-hô-va là Đức Chúa Trời chúng tôi; ấy chính Ngài đã đem chúng tôi và tổ phụ chúng tôi lên khỏi xứ Ê-díp-tô, tức khỏi nhà nô lệ; Ngài đã làm trước mặt chúng tôi những phép lạ này, và phù hộ chúng tôi, hoặc trọn dọc đường đi, hoặc trong các dân mà chúng tôi trải qua. Đức Giê-hô-va đã đuổi khỏi trước mặt chúng tôi các dân tộc và dân A-mô-rít vốn ở trong xứ; vì vậy, chúng tôi cũng sẽ phục sự Đức Giê-hô-va, bởi Ngài là Đức Chúa Trời của chúng tôi. Giô-suê nói cùng dân sự rằng: Các người không đủ sức phục sự Đức Giê-hô-va, vì là Đức Chúa Trời thánh, Đức Chúa Trời kỳ tà, Ngài chẳng tha sự trái mạng và tội lỗi của các người. Nếu các người bỏ Đức Giê-hô-va, đi hầu việc các thần ngoại bang, thì Ngài sẽ trở lòng giáng họa cho các người sau khi đã làm ơn cho các người. Dân sự bèn nói cùng Giô-suê rằng: Không đâu; vì chúng tôi sẽ phục sự Đức Giê-hô-va. Vậy, Giô-suê nói cùng dân sự rằng: Các người làm chứng lấy cho mình rằng chính

các người đã chọn Đức Giê-hô-va để phục sự Ngài. Dân sự đáp rằng: Chúng tôi làm chứng về điều đó. Vậy bây giờ, hãy cất các thần ngoại bang khỏi giữa các người đi, hãy xây lòng về cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời Y-sơ-ra-ên. Dân sự đáp cùng Giô-suê rằng: Chúng tôi sẽ phục sự Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng tôi, và nghe theo tiếng Ngài. Như vậy, trong ngày đó Giô-suê lập giao ước cùng dân sự, và truyền cho họ một luật pháp và điều răn tại Si-chem. Đoạn, Giô-suê chép các lời này trong sách luật pháp của Đức Chúa Trời. Kế đó, người lấy một hòn đá lớn dựng tại đó ở dưới cây dẻ bộp gần nơi thánh của Đức Giê-hô-va. Rồi Giô-suê nói cùng cả dân sự rằng: Kìa, hòn đá này sẽ dùng làm chứng cho chúng ta; vì nó có nghe mọi Lời Đức Giê-hô-va đã phán cùng chúng ta; nó dùng làm chứng cho các người, e các người bỏ Đức Chúa Trời mình chẳng. Đoạn, Giô-suê cho dân sự trở về, ai nấy đều về trong sản nghiệp mình. Sau các việc ấy, Giô-suê, con trai Nun, tôi tớ của Đức Giê-hô-va, qua đời, tuổi được một trăm mười.”

Hết thầy dân Y-sơ-ra-ên trong xác thịt đều đã hứa rằng “**chúng tôi cũng sẽ phục sự Đức Giê-hô-va, bởi Ngài là Đức Chúa Trời của chúng tôi**”, nhưng ngọn đèn của Đức Giê-hô-va nơi linh hồn họ vẫn chưa được thấp sáng, bởi vì họ đã không để ý đến các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Giê-hô-va, dù họ đã được nghe Môi-se dạy dỗ và cảnh cáo, rồi sau nữa là Giô-suê cũng đã cảnh cáo họ rằng: “**Các người không đủ sức phục sự Đức Giê-hô-va, vì là Đức Chúa Trời thánh, Đức Chúa Trời kỳ tà, Ngài chẳng tha sự trái mạng và tội lỗi của các người. Nếu các người bỏ Đức Giê-hô-va, đi hầu việc các thần ngoại bang, thì Ngài sẽ trở lòng giáng họa cho các người sau khi đã làm ơn cho các người.**”

Các lời cảnh cáo của Môi-se thầy đều đã ứng nghiệm với dân Y-sơ-ra-ên và sẽ ứng nghiệm cho đến khi tận thế, bởi Môi-se đã không nói theo xác thịt mình, nhưng bởi Thần của Đức Giê-hô-va cảm động mà Môi-se đã làm điều đó và đã được chép xuống trong sách Luật pháp của Môi-se để truyền lại tới tận ngày nay.

Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã cảnh cáo hết thầy tuyển dân của Ngài, tức là hết thầy những người nào sẽ tiếp nhận Luật pháp của Ngài, cùng tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, về điều mà mọi người tin Chúa phải nhận biết và phải có đức tin đến các mạng lệnh cùng các điều răn mà Ngài đã phán và đã được chép xuống trong cuốn sách Luật pháp của Ngài, được gọi là **hòn đá để làm nền, là đá đã thử nghiệm, là đá góc quý báu, là nền bền vững: ai tin sẽ chẳng gặp rút.**

Ê-sai 28:1-19: **Khốn thay cho mào triều thiên kiều ngạo của những bọm rượu Ép-ra-im, khốn thay cho hoa chóng tàn làm đồ trang sức đẹp nhất dân ấy, đóng tại nơi trũng màu mỡ của những người say rượu? Nay, từ nơi Chúa có một người mạnh và có quyền, giống như cơn bão mưa đá, như trận gió phá hại, như nước lớn vỡ bờ. Người sẽ lấy tay ném cả xuống đất. Mào triều thiên kiều ngạo của những bọm rượu Ép-ra-im sẽ bị giày đập dưới chân. Cái hoa chóng tàn làm đồ trang sức đẹp nhất dân ấy, đóng tại nơi trũng màu mỡ, cũng sẽ giống như trái vả chín trước mùa hè: người ta thấy nó, vừa mới vào tay thì đã nứt. Trong ngày đó, Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ trở nên mào triều thiên chói sáng và mào miện rực rỡ của dân sót Ngài; sẽ trở nên thần công chánh cho kẻ ngồi trên tòa xét đoán, và sức mạnh cho những kẻ đuổi giặc nơi cửa thành. Song những kẻ ấy cũng choáng váng vì rượu, xiêu tó vì các thứ rượu mạnh. Thầy tế lễ và đáng tiên tri đều choáng váng vì rượu mạnh, bị rượu nuốt đi, nhân các thứ rượu mạnh mà xoàng ba; xem sự hiện thấy thì cất nghĩa sai, xử kiện thì vấp ngã; mưa ra ô ướ đầy bàn tiệc, chẳng có chỗ nào sạch! Vậy người sẽ dạy khôn cho ai, và khiến ai hiểu sự dạy dỗ mình? Có phải là dạy cho những trẻ con thôi bú, mới lia khỏi vú chẳng? Vì, với họ phải giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia! Vậy nên Đức Giê-hô-va sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này. Ngài đã phán cùng nó rằng: Đây là nơi yên nghỉ; hãy để kẻ mệt nhọc được yên nghỉ. Đây là lúc mát mẻ cho các người. Thế mà họ chẳng chịu nghe. Lời Đức Giê-hô-va đối với họ sẽ là giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia; hầu cho họ bước tới, thì ngã nhào và giập nát, sập bẫy, và bị bắt! Vậy nên, hỡi các người là những người ngạo mạn, cai trị dân này ở Giê-ru-sa-lem, hãy nghe Lời của Đức Giê-hô-va. Vì các người nói rằng: Chúng ta đã kết ước với sự chết, và giao ước cùng nơi âm phủ. Khi tai nạn hủy diệt trải qua, sẽ chẳng chạm đến ta đâu. Chúng ta lấy sự nói dối là nơi nương náu, sự gian lận làm nơi ẩn mình. Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Nay, Ta đặt tại Si-ôn một hòn đá để làm nền, là đá đã thử nghiệm, là đá góc quý báu, là nền bền vững: ai tin sẽ chẳng gặp rút.**

Ta sẽ lấy sự chánh trực làm dây đo, sự công bình làm chuẩn mực; mưa đá sẽ hủy diệt nơi ẩn náu bằng sự nói dối, nước sẽ ngập chỗ nương náu. Bấy giờ ước các người kết với sự chết sẽ phế đi, ước các người giao cùng nơi âm phủ sẽ không đứng được. Khi tai nạn hủy diệt trải qua, các người đều bị giày đạp. Mỗi lần tai nạn trải qua, sẽ bắt lấy các người, vì nó trải qua mọi buổi sớm mai, ngày và đêm; chỉ có sự kính sợ làm cho các người hiểu biết Lời dạy ấy.

Chữ tin - believeth^{H539} chép trong câu 16 trên, đó là chữ 𐤀𐤌𐤍 - ‘aman, số 539 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *xây dựng lên, thiết lập cho mình, ủng hộ, nuôi dưỡng, làm theo, giúp đỡ, làm cho bền vững, tin cậy, trung thành với, không thay đổi, sự tin cách chân thành, tin cách chắc chắn, không dao động, thực hiện theo;*

Trong năm sách của Môi-se (do Môi-se chép xuống các Lời mà Đức Giê-Hô-Va đã phán với người), thì sách Sáng thế ký chính là **Đá đã thử nghiệm**, là **Đá góc quý báu**, là **Nền bền vững**, vì những các Lời đó là bản đồ, là tiêu chuẩn, là sự tri thức của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời biết rõ các tạo vật của Ngài và Ngài biết trước mọi sự, nên trong sự mưu luận mà Ngài cho phép những sự đó được xảy ra và được chép xuống để dạy dỗ loài người (linh hồn), dù loài người xác thịt có thể đọc được những sự đã chép đó, nhưng người ta không thể hiểu được những sự sâu nhiệm giấu trong các Lời đã chép về những sự đã xảy ra đó, vì những sự đó chỉ dành cho những linh hồn nào xứng đáng cho được sự hiểu biết mà thôi.

Rô-ma 11:25-36: **Vả, hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết sự mầu nhiệm này, e anh em khoe mình khôn ngoan chẳng: ấy là một phần dân Y-sơ-ra-ên đã sa vào sự cứng lòng, cho đến chừng nào số dân ngoại nhập vào được đầy đủ; vậy thì cả dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu, như có chép rằng: Đấng Giải cứu sẽ đến từ Si-ôn, cất sự vô đạo (không thánh khiết) ra khỏi Gia-cốp; Ấy là sự giao ước mà Ta sẽ lập với họ, khi Ta xóa tội lỗi họ rồi. Nếu luận về Tin Lành thì họ là nghịch thù bởi cố anh em, còn luận về sự lựa chọn, thì họ được yêu thương bởi cố các tổ phụ; vì các sự ban cho và sự kêu gọi của Đức Chúa Trời chẳng hề đổi lại được bao giờ. Lại như khi trước anh em đã nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà bây giờ được thương xót bởi sự nghịch của họ, thì cũng một thể ấy, bây giờ họ đã nghịch, hầu cho cũng được thương xót bởi sự thương xót đã tỏ ra với anh em. Vì Đức Chúa Trời đã nhốt mọi người trong sự bần nghịch, đặng thương xót hết thảy. Ôi! sâu nhiệm thay là sự giàu có, khôn ngoan và thông biết của Đức Chúa Trời! Sự phán xét của Ngài nào ai thấu được, đường nẻo của Ngài nào ai hiểu được! Vì, ai biết ý tưởng Chúa, ai là kẻ bàn luận của Ngài? Hay là ai đã cho Chúa trước, đặng nhận lấy điều gì Ngài báo lại? Vì muôn vật đều là từ Ngài, bởi Ngài và hướng về Ngài. Vinh hiển cho Ngài đời đời, vô cùng! A-men.**

1 Cô-rinh-tô 2:1-16: **Hỡi anh em, về phần tôi, khi tôi đến cùng anh em, chẳng dùng lời cao xa hay là khôn sáng mà rao giảng cho anh em biết chứng cứ của Đức Chúa Trời. Vì tôi đã đoán định rằng ở giữa anh em, tôi chẳng biết sự gì khác ngoài Đức Chúa Jêsus Christ, và Đức Chúa Jêsus Christ bị đóng đinh trên cây thập tự. Chính tôi đã ở giữa anh em, bộ yếu đuối, sợ hãi, run rẩy lấm. Lời nói và sự giảng của tôi chẳng phải bằng bài diễn thuyết khéo léo của sự khôn ngoan, nhưng tại sự tỏ ra Thánh Linh và quyền phép; hầu cho anh em chớ lập đức tin mình trên sự khôn ngoan loài người, bèn là trên quyền phép Đức Chúa Trời. Dầu vậy, chúng tôi giảng sự khôn ngoan cho những kẻ trọn vẹn, song chẳng phải sự khôn ngoan thuộc về đời này, cũng không phải của các người cai quản đời này, là kẻ sẽ bị hư mất. Chúng tôi giảng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, là sự mầu nhiệm kín giấu, mà từ trước các đời, Đức Chúa Trời đã định sẵn cho sự vinh hiển chúng ta. Trong những người cai quản đời này chẳng ai từng biết sự đó; bởi chúng, nếu đã biết thì họ chẳng đóng đinh Chúa vinh hiển trên cây thập tự đâu. Song le, như có chép rằng: Ấy là sự mắt chưa thấy, tai chưa nghe, và lòng người chưa nghĩ đến, nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều ấy cho những người yêu mến Ngài. Đức Chúa Trời đã dùng Đức Thánh Linh để bày tỏ những sự đó cho chúng ta, vì Đức Thánh Linh dò xét mọi sự, cả đến sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời nữa. Vả, nếu không phải là thần linh trong lòng người, thì ai biết sự trong lòng người? Cũng một lẽ ấy, nếu không phải là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, thì chẳng ai biết sự trong Đức Chúa Trời. Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thế gian, nhưng đã nhận lấy Thánh Linh từ Đức Chúa Trời đến, hầu được hiểu biết những ơn mà chúng ta nhận lãnh bởi Đức Chúa Trời; chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn ngoan của loài người đã dạy đâu, song cậy sự khôn ngoan mà Đức Thánh Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng liêng để giải bày sự thiêng liêng (spiritual - thuộc linh). Vả, người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chúng người đó coi sự ấy**

như là sự đồ dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem xét cách thiêng liêng (*spiritual - thuộc linh*). Nhưng người có tánh thiêng liêng (*người thuộc linh*) xử đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử đoán. Vì ai đã biết ý Chúa, dạy dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có ý (*the mind*) của Đấng Christ.

Đức Chúa Jêsus đã phán nguyên tắc này với các môn đồ của Ngài và cho những người sẽ là môn đồ của Ngài, rằng: “Ta còn có nhiều chuyện nói với các ngươi nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các ngươi. Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các ngươi vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các ngươi những sự sẽ đến. Ấy chính Ngài sẽ làm sáng Danh Ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta mà rao bảo cho các ngươi. Mọi sự Cha có, đều là của Ta; nên Ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta mà rao bảo cho các ngươi vậy.” (Giăng 16:12-15)

Đức Chúa Jêsus cũng đã cảnh báo cho hết thảy những người nào sẽ đọc Lời Chúa trong Kinh-Thánh, thì phải nhận biết các Lời mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán cùng các Lời mà Ngài đã phán dạy họ đó, đều là thần linh và sự sống, nghĩa là thuộc về thần linh (*spiritual - mà bản tiếng Việt dịch là thiêng liêng*), vì thế cho nên, nếu linh hồn của người tin Chúa mà chưa được phục hồi sự sống (chưa được tái sinh) thì không thể hiểu được ý nghĩa mầu nhiệm (sự sâu nhiệm) được giấu bên trong các lời văn tự đã chép trong Kinh-Thánh.

Giăng 6:63: Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những Lời Ta phán cùng các ngươi đều là thần linh và sự sống.

Bây giờ chúng ta cùng đến với Lời Chúa đã chép về việc La-ban đã tìm kiếm trong các lều trại của Gia-cốp, của Lê-a, của Xinh-ba và của Bi-la, nhưng không tìm được các “pho tượng” của mình, và cuối cùng là La-ban đã vào trong lều trại của Ra-chên, con gái út của mình, để tìm các “pho tượng” của mình.

Sáng thế ký 31:30-35: Bây giờ, vì lòng cháu mong mỏi về nhà cha cháu, nên đã ra đi; nhưng cơ sao cháu lại ăn cắp các pho tượng cậu? Gia-cốp đáp rằng: Vì cơ tôi e cậu bắt hai người con gái lại chẳng. Nhưng tìm nơi ai được các pho tượng của cậu, thì ai đó sẽ bị chết đi! Tại trước mặt các anh em chúng ta, cậu hãy kiểm soát các món nơi tôi đi, và hãy lấy vật chi thuộc về cậu. Vả, Gia-cốp vốn không hay rằng Ra-chên đã trộm mấy pho tượng đó. Vậy, La-ban vào trại Gia-cốp, trại Lê-a, trại hai người đòi, chẳng tìm được chi cả. Đoạn, ở trại Lê-a bước ra đi vào trại Ra-chên. Vả, Ra-chên có lấy mấy pho tượng đó, giấu dưới bành lạc đà, rồi ngồi lên trên. La-ban soát lục khắp trại chẳng gặp pho tượng. Nàng bèn thưa cùng cha rằng: Vì trong mình con có việc riêng của đàn bà, nên đứng dậy rước chẳng được; xin chúa chớ giận con chi hết. Người kiểm, nhưng chẳng thấy pho tượng đâu hết.

Chúng ta đã được Lời Chúa tỏ cho biết mục đích Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên loài người, ấy là để tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ (Xuất Ê-díp-tô Ký 19:6; Ma-la-chi 2:15), mà sự tìm này không phải là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời nhìn vào khả năng hay là sự trung tín, hay là sự sốt sắng của người ta, nhưng là tìm những linh hồn đã nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được trở nên giống hệt như ảnh tượng Ngài trong sự công bình và sự thánh sạch của Lẽ thật (Sáng thế ký 5:1; Ê-phê-sô 4:24; 1 Phi-e-rơ 1:23)

Nếu người tin Chúa chỉ nghe người ta nói về Chúa rồi tin Chúa qua các lời đó, mà không tự mình hết lòng tìm kiếm cho được gặp Chúa qua sự học và suy gẫm Lời Đức Chúa Trời, thì linh hồn người ấy sẽ không nhận được bất kỳ quyền phép nào vốn có trong Lời của Đức Chúa Trời, mà khiến linh hồn mình được sự sống lại và để được trở nên giống như Đức Chúa Trời, đồng nghĩa với việc người ấy sẽ bị bỏ lại trên đất này, vì sự cứu rỗi không dành cho thân thể xác thịt, nhưng cho linh hồn của người nào thật sự tin Chúa, mà sự tin đó được chứng minh qua các hành động bởi đức tin mà sanh bông trái của sự sống lại cho linh hồn người đó.

Chúng ta phải chú ý đến từng chữ, từng nét của Lời Chúa được chép trong Kinh-Thánh, như Đức Chúa Jêsus đã phán (Ma-thi-ơ 5:17-20), mà trong những bài chúng ta đã học và trong bài chúng ta học hôm nay, chúng ta phải để ý, vì Lời Đức Chúa Trời là ý tưởng của Đức Chúa Trời, có quyền phép khiến linh hồn chúng ta được sự sống lại, nếu chúng ta nhận biết và hiểu được ý nghĩa của Lời Chúa.

Tại đây chúng ta cần phải nhắc lại điều mà bản tiếng Việt đã dịch theo trí khôn của người làm công việc dịch thuật này, là chữ **pho tượng**, mà trong nguyên bản tiếng Hê-bơ-rơ và được dịch sang tiếng Anh (English) thì không phải là **pho tượng**, mà là **ảnh tượng, các thần của mình**, tức là của La-ban, mà La-ban là bóng về Đức Thánh-Linh, Thần của Đức Giê-Hô-Va, còn Lê-a (**con lớn của La-ban**) là bóng về Lẽ thật, còn Ra-chên (**con nhỏ của La-ban**) là bóng về Luật pháp văn tự, còn Xinh-ba và Bi-la là bóng về ân tứ thuộc linh được ban cho linh hồn của người tin Chúa đã nhận được ơn của Đức Thánh-Linh, để nhờ các ân tứ đó mà hiểu được ý

nghĩa sâu nhiệm của Lẽ thật và của Luật pháp văn tự.

Sáng thế ký 31:19: Trong lúc La-ban mắc đi hớt lông chiên người, thì Ra-chên ăn cắp các pho tượng thờ trong nhà của cha mình.

Bản King James version chép: ¹⁹ And Laban^{H3837} went^{H1980} to shear^{H1494} his sheep^{H6629}: and Rachel^{H7354} had stolen^{H1589} the images^{H8655} that were her father's^{H1}.

Có nghĩa là: *Bấy giờ khi La-ban đã đi hớt lông chiên của mình, thì Ra-chên đã lấy trộm các thần tượng vốn thuộc về cha của mình.*

Chữ các pho tượng - the images^{H8655} chép trong câu 19 trên, đó là chữ תְּרַפִּיִּם - teraphiym, số 8655 ra từ chữ נִפְתָר - rapha', số 7495 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *thần tượng được người ta tôn sùng, ảnh tượng, vật giống hệt như; sự chữa lành bệnh, làm cho được lành bệnh, làm cho khoẻ mạnh hoàn toàn, quyền phép chữa lành, sự sửa chữa, sự phục hồi;*

Chúng ta hãy xem tiếp sự lạ lùng mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã cho phép được chép xuống, để qua những sự lạ lùng này mà Ngài tìm được linh hồn nào thật sự nhận biết thân phận mình, là con của Đức Chúa Trời, để biết nhờ cậy Đức Thánh-Linh mà nhận biết ý nghĩa mầu nhiệm trong những sự khác biệt của văn tự.

Sáng thế ký 31:30: Bây giờ, vì lòng cháu mong mỏi về nhà cha cháu, nên đã ra đi; nhưng cứ sao cháu lại ăn cắp các pho tượng cậu?

Bản King James version chép: ³⁰ And now^{H6258}, though thou wouldest needs be gone^{H1980}, because^{H3588} thou sore longedst^{H3700} after thy father's^{H1} house^{H1004}, yet wherefore^{H4100} hast thou stolen^{H1589} my gods^{H430}?

Chữ pho tượng - gods^{H430} chép trong câu trên, đó là chữ אֱלֹהִים - 'elohiym, số 430 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Thần của Đức Chúa Trời, Vua, quyền tối cao, sự cai trị, sự thống trị, thẩm phán cao nhất,*

Sáng thế ký 31:32: Tại trước mặt các anh em chúng ta, cậu hãy kiểm soát các món nơi tôi đi, và hãy lấy vật chi thuộc về cậu. Vả, Gia-cốp vốn không hay rằng Ra-chên đã trộm mấy pho tượng đó.

Bản King James version chép: ³² With whomsoever^{H834} thou findest^{H4672} thy gods^{H430}, let him not live^{H2421}: before^{H5048} our brethren^{H251} discern^{H5234} thou what^{H4100} is thine with me, and take^{H3947} it to thee. For Jacob^{H3290} knew^{H3045} not that Rachel^{H7354} had stolen^{H1589} them.

Có nghĩa là: *Với bất kỳ người nào mà cậu tìm được các thần của cậu, thì người đó không sống (phải chết): trước sự có mặt của anh em chúng ta mà cậu nhận biết cái gì thuộc về cậu, cậu hãy lấy đi. Vì Gia-cốp đã không biết rằng Ra-chên đã lấy trộm những vật đó.*

Trong các câu trên, đối với Ra-chên (là bóng về Luật pháp văn tự của Kinh-Thánh) thì nàng không lấy *các thần của cha mình*, nhưng lấy trộm *các ảnh tượng - the images^{H8655}* của cha mình, nghĩa là trong Luật pháp văn tự có cất giữ, có cất giấu *các ảnh tượng của Đức Chúa Trời*, vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán rằng: *“Chúng Ta (số nhiều) hãy làm nên loài người như hình Ta và theo tượng Ta, đặt quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất.”* (Sáng thế ký 1:26)

Bản King James version chép: ²⁶ And God^{H430} said^{H559}, Let us make^{H6213} man^{H120} in our image^{H6754}, after our likeness^{H1823}: and let them have dominion^{H7287} over the fish^{H1710} of the sea^{H3220}, and over the fowl^{H5775} of the air^{H8064}, and over the cattle^{H929}, and over all^{H3605} the earth^{H776}, and over every^{H3605} creeping^{H7431} thing that creepeth^{H7430} upon the earth^{H776}.

Chữ Đức Chúa Trời - God^{H430} được chép trong câu 26 trên, đó là chữ אֱלֹהִים - 'elohiym, số 430 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Đức Chúa Trời, Thần của Đức Chúa Trời, Vua, quyền tối cao, sự cai trị, sự thống trị, thẩm phán cao nhất,*

Chữ hình và tượng - image^{H6754} chép trong câu trên, không phải là hai từ, mà chỉ có một từ mà thôi, đó là chữ תְּסֵלֵם - tselem, số 6754 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *hình bóng, hình ảnh, sự giống với, sự tượng trưng, sự đại diện cho;*

Chúng ta hãy xem Lời Chúa đã chép gì về Luật pháp của Đức Chúa Trời có ảnh tượng Đức Chúa Trời.

2 Cô-rinh-tô 3:18: Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh tượng (the image^{G1504}) Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh.

Bản King James version chép: ¹⁸But we all^{G3956}, with open^{G343} face^{G4383} beholding^{G2734} as in a glass^{G2734} the glory^{G1391} of the Lord^{G2962}, are changed^{G3339} into the same^{G846} image^{G1504} from glory^{G1391} to glory^{G1391}, even as by the Spirit^{G4151} of the Lord^{G2962}.

2 Cô-rinh-tô 4:3-4: Nếu Tin Lành của chúng tôi còn che khuất, là chỉ che khuất cho những kẻ hư mất, cho những kẻ chẳng tin mà chúa đời này đã làm mù lòng họ, hầu cho họ không trông thấy sự vinh hiển chói lói của Tin Lành Đấng Christ, là ảnh tượng - the image^{G1504} - của Đức Chúa Trời.

Bản King James version chép: ³But if^{G1499} our gospel^{G2098} be hid^{G2572}, it is hid^{G2572} to them that are lost^{G622}: ⁴In whom^{G3739} the god^{G2316} of this^{G5127} world^{G165} hath blinded^{G5186} the minds^{G3540} of them which believe^{G571} not, lest^{G1519-G3588-G3361} the light^{G5462} of the glorious^{G1391} gospel^{G2098} of Christ^{G5547}, who^{G3739} is the image^{G1504} of God^{G2316}, should shine^{G826} unto them.

Các chữ ảnh tượng - the image^{G1504} chép trong câu 18 và câu 4 trên, đó là chữ εἰκών - eikon, số 1504 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *sự đại diện cho, sự tượng trưng, sự giống hệt như, hình ảnh tượng trưng, chân dung của..;*

Khi La-ban nói với Gia-cốp, thì La-ban đã không nói là *các ảnh tượng - the images*^{H8655} của mình, mà nói là *các thần - my gods*^{H430} của mình, điều đó là sự mách bảo cho những người tìm kiếm ý nghĩa của Lời Chúa nhận biết được sự khác biệt giữa Lời Chúa chép về Ngài và Lời Đức Thánh-Linh phán về Ngài.

Đức Chúa Trời không nói rằng các ảnh tượng của Ngài sẽ làm điều này hay điều kia, nhưng Ngài nói Thần của Ta, hoặc Thần Ta sẽ làm hoặc đã làm điều này hay điều kia. Nếu người tin Chúa nhận biết đường lối của Đức Chúa Trời, thì khi suy gẫm Lời Chúa trong Kinh-Thánh, thì sẽ nhận biết được ý nghĩa của những lời được chép trong đó là người ta nói về Đức Chúa Trời, hay là chính Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời phán về điều đó.

Trong bài chúng ta đang học đây, Gia-cốp đã không hề biết Ra-chên đã lấy trộm các “pho tượng” của La-ban, cha của Ra-chên và điều này là sự mách bảo cho hết thảy những người hầu việc Chúa, phải thật cẩn thận, vì điều chi đã được Đức Giê-Hô-Va cho phép xuống trong Kinh-Thánh, thì đó là sự tri thức của Đức Chúa Trời mách bảo về việc người ta sẽ vấp phạm như vậy. Vì cho đến tận ngày sau rốt này, rất nhiều người mang danh là người đứng giảng Tin-Lành, đã không biết *trong Luật pháp văn tự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho tuyển dân của Ngài*, cả dân Y-sơ-ra-ên và hết thảy mọi người trong dân ngoại sẽ tin đến Danh Đức Chúa Jêsus Christ đó có ảnh tượng của Đức Chúa Trời, dù có nhiều người đã nhận được các thứ ân tứ của Đức Thánh-Linh ban cho và những người đó có thể làm các phép lạ, nói tiên tri, nói lời tri thức, nói lời khôn ngoan, nhưng họ lại không có ảnh tượng của Đức Chúa Trời ở trong mình.

Nhiều người tin Chúa đã ngộ nhận rằng, khi người ta tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của sự sống mình, thì các thứ ân tứ thuộc linh mà họ được nhận lãnh đó sẽ chứng minh họ là giống như Chúa, hoặc là chứng nhận họ đã đạt tiêu chuẩn thánh cho Đức Giê-Hô-Va!

Chúng ta có thể thấy một sự thật là, khi người ta tập luyện thể hình thường xuyên, thì cơ bắp của thân thể người ấy sẽ nở nang tùy theo ý muốn của người ấy, chứ không phải là tất cả mọi sự thuộc về thân thể xác thịt của người ấy đều sẽ được nở nang. Hoặc nếu người ta ăn uống theo tiêu chuẩn duy trì trọng lượng để không bị béo mập, thì thân thể người ấy sẽ thon thả, nhưng không có nghĩa là thân thể của người ấy sẽ khoẻ mạnh.

Rất nhiều người tin Chúa đã in trí rằng, khi họ đã tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ, thì linh hồn người ấy đã đủ tiêu chuẩn được vào thiên đàng và người ta chỉ nghĩ đến sự sống đời đời mà không nghĩ đến tiêu chuẩn một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ như Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán với Môi-se, để truyền lại cho dân Y-sơ-ra-ên và cũng là tiêu chuẩn đối với mọi người nào sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ phải đạt.

Xuất Ê-díp-tô Ký 19:3-7: **Môi-se bèn lên đến Đức Chúa Trời, Đức Giê-hô-va ở trên núi gọi người mà phán rằng: Người hãy nói như vậy cho nhà Gia-cốp, và tỏ điều này cho dân Y-sơ-ra-ên: Các ngươi đã thấy điều Ta làm cho người Ê-díp-tô, Ta chở các ngươi trên cánh chim đại bàng làm sao, và dẫn các ngươi đến cùng Ta thế nào. Vậy, bây giờ, nếu các ngươi vâng Lời Ta và giữ sự giao ước Ta, thì trong muôn dân, các ngươi sẽ thuộc riêng về Ta, vì cả thế gian đều thuộc về Ta. Các ngươi sẽ thành một nước thầy tế lễ, cùng một dân tộc thánh cho Ta. Bấy nhiêu lời đó người sẽ nói lại cùng dân Y-sơ-ra-ên. Môi-se đến đòi các trưởng lão trong dân sự, thuật cùng họ mọi Lời Đức Giê-hô-va đã dặn mình nói lại.**

Ma-la-chi 2:15: **Vả, hơi sống của Đức Chúa Trời đâu có dư dật, chỉ làm nên một người mà thôi. Nhưng**

vì sao chỉ làm một người? Ấy là vì tìm một dòng dõi thánh. Vậy các người khá cẩn thận trong tâm thần mình; chớ đãi cách phỉnh dối với vợ mình lấy lúc tuổi trẻ.

1 Phi-e-rơ 2:1-10: Vậy anh em đã từ bỏ mọi điều độc ác, mọi điều gian xảo, mọi thứ giả trá, lòng ghen ghét và sự nói hành, thì hãy ham thích sữa thiêng liêng (*nguyên chất*) của đạo, như trẻ con mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rỗi linh hồn, nếu anh em đã ném biết Chúa là ngọt ngào. Hãy đến gần Ngài, là hòn đá sống, bị người ta loại ra, song được chọn và quý trước mặt Đức Chúa Trời, và anh em cũng như đá sống, được xây nên nhà thiêng liêng (*thuộc linh*), làm chức tế lễ thánh, dâng dâng của tế lễ thiêng liêng (*thuộc linh*), nhờ Đức Chúa Jêsus Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời. Vì trong Kinh Thánh có chép rằng: Này, Ta đặt tại Si-ôn hòn đá góc nhà đã chọn lựa và quý báu; Ai tin đến đá ấy sẽ không bị xấu hổ. Vậy nên, cho anh em là kẻ đã tin, thì là đá quý; nhưng cho những kẻ không tin, thì Hòn đá mà bị thợ xây nhà loại ra, bèn trở nên đá góc nhà, là Đá gậy cho vấp vấp, là Đá lớn làm cho sa ngã; họ bị vấp đá đó, vì không vâng phục Đạo (*Lời Đức Chúa Trời*), và điều ấy đã định sẵn cho họ rồi. Nhưng anh em là dòng giống được lựa chọn, là chức thầy tế lễ nhà vua, là dân thánh là dân thuộc về Đức Chúa Trời, hầu cho anh em rao giảng nhân đức của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của Ngài; anh em ngày trước không phải là một dân, mà bây giờ là dân Đức Chúa Trời, trước không được thương xót, mà bây giờ được thương xót.

Rất nhiều người tin Chúa đã ngộ nhận về sự trung tín nhóm lại thờ phượng Chúa, trung tín trong sự dâng hiến, trung tín trong sự học Lời Chúa cùng những công việc thuộc về Hội-Thánh, thì những sự đó chứng minh rằng họ yêu mến Chúa và nhờ đó mà họ được cứu rỗi linh hồn! Hết thấy những sự đó là điều người ta phải làm, chứ không phải là điều kiện khiến linh hồn họ được cứu rỗi, hay là chứng minh người ấy yêu mến Chúa!

Chúng ta hãy xem Lời Chúa Jêsus đã phán gì về tiêu chuẩn chứng minh người nào yêu mến Ngài.

Giăng 14:21: **Ai có các điều răn của Ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến Ta; người nào yêu mến Ta sẽ được Cha Ta yêu lại, Ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết Ta.**

Danh Chúa Jêsus được xưng là Lời Đức Chúa Trời và như vậy, người yêu mến Đức Chúa Jêsus phải là người yêu mến Luật pháp văn tự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người (qua Môi-se), cùng các sách trong Kinh-Thánh, là điều mà Chúa Jêsus phải đến thế gian này để là cho trọn, nghĩa là khiến cho loài người nhận biết chân giá trị của Luật pháp, mà vâng phục trọn vẹn Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Tự người ta biết rằng, người vợ nào yêu chồng thì những đứa con sanh ra sẽ phải giống cha, nên người ta có câu cha nào con nấy, còn Chúa Jêsus thì phán rằng, xem trái thì biết cây. Nếu người nào yêu mến Lời Đức Chúa Trời thì quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ khiến cho linh hồn của người đó được phục hồi bản tánh thật của linh hồn đó cho được giống như Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời biết rõ linh hồn nào giống Ngài và Ngài sẽ ban quyền phép cho linh hồn đó, theo đúng tiêu chuẩn ban đầu, trước khi A-đam được tạo dựng nên.

Sáng thế ký 1:26: **Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng Ta hãy làm nên loài người như hình Ta và theo tượng Ta, đặng quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất.**

Bản King James version chép: ²⁶And God ^{H430}said ^{H559}, Let us make ^{H6213}man ^{H120}in our image ^{H6754}, after our likeness ^{H1823}: and let them have dominion ^{H7287}over the fish ^{H1710}of the sea ^{H3220}, and over the fowl ^{H5775}of the air ^{H8064}, and over the cattle ^{H929}, and over all ^{H3605}the earth ^{H776}, and over every ^{H3605}creeping ^{H7431}thing that creepeth ^{H7430}upon the earth ^{H776}.

Có nghĩa là: **Đức Chúa Trời phán rằng, Chúng Ta hãy tạo nên loài người trong (theo) hình ảnh (giống như chân dung) của Chúng ta, sau khi đã trở nên giống hệt như Chúng Ta, hãy ban cho họ quyền thế (quyền thống trị, quyền chi phối, quyền chinh phục, quyền cai trị) trên khắp các loài cá của biển, cùng trên khắp các loài có cánh bay trong khoảng không, cùng trên khắp các loài súc vật và trên khắp trái đất cùng trên mọi loài bò sát hay bò trên mặt đất cùng khắp trái đất.**

Một điều kiện bắt buộc linh hồn loài người phải đạt được, để được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban cho quyền thế (*quyền thống trị, quyền chi phối, quyền chinh phục, quyền cai trị*) để quản trị muôn vật ở trên trái đất này, điều kiện đó là linh hồn người ta phải trở nên giống như Đức Chúa Trời.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã dùng hơi thở được phán ra khỏi miệng Ngài thành Lời, để tạo nên loài người giống hệt như ảnh tượng Ngài và A-đam là người trước nhất được Đức Chúa Trời tạo nên theo tiêu chuẩn đó và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban phước cho loài người, nghĩa là ban phước cho A-đam.

Nhưng khi A-đam bỏ Lời Đức Chúa Trời mà nghe theo lời của vợ mình, là Ê-va, là người được tạo nên bằng xương và thịt của A-đam, là bóng về thân thể xác thịt của loài người, thì A-đam đã phạm tội và bởi tội lỗi đó mà sự chết đã vào trong loài người hết thảy và chính A-đam và Ê-va đã phải hư mất đời đời.

Vì linh hồn loài người vốn một ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va, đã vì tội lỗi của A-đam trước nhất đó mà bị thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, tức là thiếu mất sự sáng thật, nên loài người bị mất quyền quản trị đất và bị Đức Chúa Trời đuổi ra khỏi vườn Ê-đen, còn muôn vật thuộc về đất đều bị rửa sả.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là sự yêu thương, Ngài là Đấng công bình, đã quyết định ban cho loài người một con đường để dẫn loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, mà con đường đó là mạng lệnh của Đức Giê-Hô-Va, được chép thành văn tự về những sự đã được Đức Giê-Hô-Va cho phép xảy ra trên đất này, để loài người sẽ nhìn vào con đường đó mà nhận biết điều mình phải làm để linh hồn mình được cứu rỗi. Con đường đó là Đức Giê-Hô-Va đã chọn từ trong loài người một dòng dõi, là dòng dõi có đức tin đến Danh Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, để từ dòng dõi này mà Đức Giê-Hô-Va sẽ ban Luật pháp của Ngài cho hết thảy linh hồn loài người sẽ được sanh ra và sống trên đất này. Đức Giê-Hô-Va đã tìm được Áp-ram người xứ U-rơ thuộc vùng đất Mê-sô-bô-ta-mi, là vùng đất thuộc về vườn Ê-đen từ lúc ban đầu và từ Áp-ram mà Đức Giê-Hô-Va đã đổi tên người thành Áp-ra-ham và từ Áp-ra-ham mà có Y-sác và từ Y-sác mà có Gia-cốp. Bắt đầu từ Gia-cốp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời thi hành kế hoạch tìm một dòng dõi thánh cho Ngài, nhưng kế hoạch đã không được tỏ ra trong văn tự theo cách người ta có thể hiểu được khi họ đọc Lời Chúa chép thành văn tự, mà chỉ có linh hồn nào nhận biết thân phận mình ra từ Đức Chúa Trời, mà muốn được trở lại với Đức Chúa Trời, để được phục hồi quyền làm con của Ngài, thì Thần của Giê-Hô-Va sẽ khiến cho linh hồn đó được nghe tiếng Ngài và được biết các Lời của Ngài mà làm theo ý muốn của Ngài. Linh hồn đó sẽ từng bước một nhờ những sự ban cho của Đức Giê-Hô-Va mà nhận biết được những sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời, là những sự đã được giấu trong các Lời văn tự của Kinh-Thánh.

Nhưng, ngay cả những người đã được nghe tiếng của Đức Chúa Trời, được thấy Lời của Đức Chúa Trời chép trong Kinh-Thánh, thậm chí được Đức Thánh-Linh xúc dầu cho để làm công việc của chức vụ mình, thì Đức Giê-Hô-Va cũng không vì thế mà tỏ hết mọi sự có trong Lời của Ngài cho người đó biết. Bởi vì trong những linh hồn được cứu rỗi, cũng được chia thành hai hạng người, một hạng là dòng dõi thánh và một hạng cao hơn vừa là dòng dõi thánh vừa là một nước thầy tế lễ nữa. Vì có những linh hồn đạt tiêu chuẩn dòng dõi thánh, nhưng không đạt tiêu chuẩn thầy tế lễ. Còn tiêu chuẩn cao hơn mà Đức Giê-Hô-Va muốn có, đó là một nước thầy tế lễ. Vì chức vụ thầy tế lễ nhà Vua không phải sự thi hành công việc thầy tế lễ như A-rôn đã làm ở trên đất này, nhưng là chức vụ được đồng với Đức Chúa Jê-sus Christ cai trị trong Nước Đức Chúa Trời.

Những người tin Chúa nào được nuôi dưỡng bằng quyền phép của Lẽ thật, thì sẽ nhờ quyền phép của Lẽ thật mà được nên thánh, còn những người yêu mến Luật pháp (văn tự), tức là những người đã nhờ quyền phép của Lẽ thật mà được phục hồi sự sống của linh hồn mình, thì những linh hồn đó sẽ yêu mến Luật pháp của Đức Chúa Trời, mà sự yêu mến đó được chứng minh qua sự suy gẫm và sự tuân theo hết thảy các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời. Những linh hồn đó sẽ được Đức Thánh-Linh tỏ cho biết những sự sâu nhiệm của Lời Đức Chúa Trời trong văn tự, mà tôn cao Luật pháp của Đức Chúa Trời, khiến cho nhiều người khác được hiểu biết chân giá trị của Luật pháp, đó là công hiệu quyền phép của Lời Đức Chúa Trời.

Chúng ta đã thấy sự tri thức, nghĩa là sự biết trước của Đức Chúa Trời đối với hết thảy những người sẽ tin đến Đức Chúa Trời và tin đến Đức Chúa Jê-sus Christ, giống như Gia-cốp (theo Lẽ thật) vậy, sẽ vì quá sốt sắng trong công việc phục vụ và mong muốn được trở về nhà Cha trên trời, mà bỏ qua phần rất quan trọng, đó là người ta đã không nhận biết trong Luật pháp (văn tự) của Đức Chúa Trời có quyền phép khiến linh hồn người ta được trở nên giống như Đức Chúa Trời. Việc Gia-cốp không hay biết việc Ra-chên lấy trộm các “pho tượng” của La-ban, là bóng về việc rất nhiều người hầu việc Chúa, cũng như những người tin Chúa, đã không biết trong Luật pháp văn tự (trong Kinh-Thánh) có quyền phép khiến linh hồn người tin Chúa được trở nên giống như Đức Chúa Trời, mà người ta chỉ chú ý đến việc tin Đức Chúa Jê-sus Christ để được sự cứu rỗi mà thôi.

Trở lại với việc La-ban vào trong lều trại của Ra-chên để tìm mấy “pho tượng” của mình.

Sáng thế ký 31:34: **Vả, Ra-chên có lấy mấy pho tượng đó, giấu dưới bành lạc đà, rồi ngồi lên trên. La-ban soát lục khắp trại chẳng gặp pho tượng.**

Bản King James version chép: ³⁴Now Rachel^{H7354} had taken^{H3947} the images^{H8655}, and put^{H7760} them in the camel's^{H1581} furniture^{H3733}, and sat^{H3427} upon them. And Laban^{H3837} searched^{H4959} all^{H3605} the tent^{H168}, but found^{H4672} them not.

Trong bài trước, chúng ta đã biết ý nghĩa của việc **giấu - put^{H7760}** các “pho tượng” chép trong câu 34 trên, đó là chữ **סוּמ** - **suwm**, số 7760 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **để vào, đặt vào vị trí, chỗ đứng, chỗ thích hợp, nhiệm vụ, cương vị; sự bố trí, sự bổ nhiệm, sự chỉ định, sự uỷ nhiệm, sự thiết lập, sự quyết định, sự xác định, sự sắp xếp địa vị, chức vụ;**

Chữ **bành - furniture^{H3733}** chép trong câu 34 trên, đó là chữ **כַּר** - **kar**, số 3733 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **cái yên để ngồi lên, ghế đặt trên lưng lạc đà hoặc trên lưng voi; đồng cỏ, bãi cỏ, nơi chăn thả súc vật, chiền đục chưa thiện;**

Chữ **lạc đà - camels^{H1581}** chép trong câu 34 trên, đó là chữ **גַּמַּל** - **gamal**, số 1581 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **chất gánh nặng lên, vật gánh nặng, giải quyết công việc một cách dứt khoát;**

Ra-chên là **con nhỏ** của La-ban, là bóng về Lời của Đức Chúa Trời được ban cho loài người sau khi loài người (A-đam) đã phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn. Lời của Đức Chúa Trời được ban cho linh hồn loài người, để cả thân thể xác thịt và linh hồn loài người đều được đối diện với Luật pháp của Đức Chúa Trời và linh hồn phải quản trị thân thể xác thịt mình, sống vâng phục Luật pháp đó, để làm sạch mọi tội lỗi mà được phục hồi sự sống mình và đó là sự công bình của Đức Chúa Trời. Bởi A-đam bỏ Lời của Đức Chúa Trời mà nghe theo lời vợ, là nghe theo xác thịt mình, mà phải chết, thì khi linh hồn loài người (là nạn nhân của A-đam trước nhất) đang ngồi trong bóng của sự chết, khi được nghe tiếng của Đức Chúa Trời mà trở dậy làm theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời, thì chính sự tin cậy và vâng theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời mà linh hồn đó được xưng công bình và được sự cứu rỗi.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã đặt để ảnh tượng của Ngài bên trong Luật pháp của Ngài, mà **cái bành** đó chính là chức năng, là gánh nặng của Đức Giê-Hô-Va, sẽ làm thành điều Ngài đã phán, như Lời Chúa đã chép:

Ê-sai 55:8-13: **Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng Ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối các người chẳng phải đường lối Ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối Ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu. Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì Lời nói của Ta cũng vậy, đã ra từ miệng Ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều Ta muốn, thuận lợi công việc Ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai gộc; điều đó sẽ làm cho biết Danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.**

Khi thấy La-ban vào trong lều trại của mình, thì Ra-chên ngồi trên cái bành, vì cái bành đó chỉ đặt trên lưng lạc-đà khi người ta khởi cuộc hành trình mà thôi, còn khi người ta không hành trình nữa, thì họ tháo cái bành đó mà mang vào nhà và người ta sẽ ngồi trên cái bành đó như chúng ta ngày nay ngồi trên ghế vậy.

Sáng thế ký 31: 35: **Nàng bèn thưa cùng cha rằng: Vì trong mình con có việc riêng của đàn bà, nên đứng dậy rước chẳng được; xin chúa chớ giận con chi hết. Người kiểm, nhưng chẳng thấy pho tượng đâu hết.**

Bản King James version chép: ³⁵And she said^{H559} to her father^{H1}, Let it not displease^{H2734} my Lord^{H113} that I cannot^{H3808-H3201} rise^{H6965} up before^{H6440} thee; for the custom^{H1870} of women^{H802} is upon me. And he searched^{H2664}, but found^{H4672} not the images^{H8655}.

Chữ **việc riêng - the custom^{H1870}** chép trong câu 35 trên, đó là chữ **דַּרְכֵי** - **derek**, số 1870 ra từ chữ **דַּרְכֵי** - **darak**, số 1869 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **đường lối, cách sống, phong tục, tập quán của loài người;**

Chữ **đàn bà - women^{H802}** chép trong câu 35 trên, đó là chữ **אִשָּׁה** - **ishshah**, số 802 ra từ chữ **אִישׁ** - **iysh**,

số 376 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *đàn bà, giống cái, vợ, con người, thân hình, vóc dáng, người phục vụ;*

Cụm từ **đứng dậy chẳng được** chép trong câu 35 trên, trong nguyên văn bao gồm hai chữ là *không thể* - cannot^{H3808-H3201} và chữ **đứng dậy** - rise^{H6965} **up**.

Chữ **chẳng được** (*không thể*) - cannot^{H3808-H3201} chép trong câu 35 trên, đó là hai chữ **không** và chữ **có thể** gộp lại, là chữ **לֹא** - lo, số 3808 và chữ **יָכוֹל** - yakol, số 3201 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *không thể thắng, không thể vượt qua, không thể làm chủ, không thể tự duy trì, không thể phát huy khả năng, không thể tỏ ra quyền phép, không thể hoàn thành, không thể đạt tới mục đích;*

Chữ **đứng dậy** - rise^{H6965} **up** chép trong câu 35 trên, đó là chữ **קוּמ** - quwm, số 6965 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự đứng dậy, sự trở dậy, sự tự duy trì bản thân, khiến trở nên mạnh mẽ, để thành lập, để hoàn thành, để làm cho vững chắc, để khuấy động, để thể hiện ra, để làm cho mạnh, để làm cho kiên cố, để kế nghiệp, để được nối ngôi, để ban hành, để quy định, để làm cho trọn vẹn;*

Chữ **rước** đã chép trong bản tiếng Việt đây là không có và không đúng theo nguyên bản tiếng Hê-bơ-rơ, vì người dịch đã tự luận theo tập quán địa phương như là *con phải đứng dậy đón rước cha!* Nhưng nguyên văn chép là **trước** - before^{H6440}, đó là chữ **פָּנִים** - paniym, số 6440 ra từ chữ **פָּנָה** - panah, số 6437 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *trước mặt, đối diện với, sự có mặt, sự tôn trọng, sự kính trọng, sự sửa soạn, sự chuẩn bị, sự hướng về, trong sự hiện diện của;*

Như chúng ta đã biết toàn bộ Lời Chúa chép trong Kinh-Thánh đều là thần linh và sự sống, *mà thân linh tức là Lẽ thật* (1 Giăng 5:7) còn sự sống tức là *sự hằng còn đến muôn đời* (1 Phi-e-rơ 1:23) và Lời của Đức Chúa Trời được chép trong Kinh-Thánh là dành cho linh hồn (loài người), mà thân thể xác thịt của loài người là đồ dùng về sự công bình, nghĩa là các khả năng như sự nhìn, sự nghe, sự ngửi, sự nếm, cảm giác của thân thể xác thịt, cũng là thuộc về sự sống của linh hồn loài người và linh hồn loài người phải sử dụng hết thảy những sự thuộc về sự sống mình để nhận biết mọi sự chung quanh mình để sống và hầu việc Đức Chúa Trời.

Vì trong ngày Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-nai (1445 B.C.) Ngài đã không phán cho loài người xác thịt, nhưng phán với linh hồn của người ta, vì thế cho nên dân Y-sơ-ra-ên có được nghe tiếng của Đức Giê-Hô-Va, nhưng họ đã không hiểu được tiếng đó, chỉ có Môi-se, là người đã được Đức Giê-Hô-Va gọi và khiến người nghe được và hiểu được tiếng của Ngài mà thôi.

Vì khi A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác tại nơi vườn Ê-đen, thì thân thể xác thịt của người đã vì ăn trái đó nên khả năng phân biệt điều thiện và điều ác đã vào trong thân thể xác thịt của loài người hết thảy, nên tự thân thể xác thịt của loài người biết phân biệt mọi sự chung quanh mình và tự quyết định hành động theo ý muốn mình, trong khi linh hồn của người ta đã vì cố tội lỗi của A-đam mà bị thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, còn thân thể xác thịt thì bị sự rửa sả cai trị. Kể từ đó, hết thảy linh hồn loài người đã phải ngồi trong bóng của sự chết, nghĩa là ngồi trong chiếc quan tài, là thân thể xác thịt mình và khi thân thể xác thịt đó chết mà linh hồn người ta không được cứu rỗi, thì linh hồn đó cũng phải hư mất đời đời.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên, là ban cho linh hồn những người được cứu chuộc, mà xứ Ê-díp-tô đó là bóng về thân thể xác thịt của người ta bị quyền lực của ma quỷ (mà Pha-ra-ôn và các đạo binh của Pha-ra-ôn là bóng) cai trị. Núi Si-nai là bóng về Luật pháp của Đức Chúa Trời được ban cho dân Y-sơ-ra-ên, mà dân Y-sơ-ra-ên phải vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn được chép trong Luật pháp mà Đức Giê-Hô-Va đã ban cho họ qua Môi-se. Hết thảy những người có mặt tại nơi đồng vắng Si-nai, từ Môi-se, A-rôn, cùng hết thảy dân Y-sơ-ra-ên, đều phải đối diện với Luật pháp của Đức Giê-Hô-Va và sự sống của hết thảy những người đó đều tùy thuộc vào sự vâng phục của mỗi người đối với những sự đã chép trong cuốn sách Luật pháp mà Đức Giê-Hô-Va đã ban cho họ, không có sự tâng vạ.

Các thầy tế lễ cùng các thầy thông giáo và dân Y-sơ-ra-ên đã không tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho họ và vì cố đó mà dân Y-sơ-ra-ên không biết Luật pháp của Đức Chúa Trời mình, nên cả thảy đều phạm tội và phải vị bắt làm phu tù cho dân ngoại, trong khi quyền phép của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời luôn có trong Luật pháp của Ngài, nhưng quyền phép đó đã không thể giúp cho dân Y-sơ-ra-ên thoát khỏi sự chết, ấy là bởi những sự hay chết của thân thể xác thịt của các thầy tế lễ, của những người mang danh là thầy thông giáo đã khiến cho Luật pháp của Đức Chúa Trời ra sự nói dối,

khiến dân Y-sơ-ra-ên không thể đứng nổi trước mặt Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Ê-sai 5:1-30: Ta sẽ hát cho bạn rất yêu dấu Ta một bài ca của bạn yêu dấu Ta về việc vườn nho Người. Bạn rất yêu dấu Ta có một vườn nho ở trên gò đất tốt. Người khai phá ra; cất bỏ những đá; trồng những gốc nho xinh tốt; dựng một cái tháp giữa vườn, và đào một nơi ép rượu. Vả, người mong rằng sẽ sanh trái nho; nhưng nó lại sanh trái nho hoang. Hỡi dân ở Giê-ru-sa-lem cùng người Giu-đa, vậy thì bây giờ Ta xin các người hãy đoán xét giữa Ta với vườn nho Ta. Có điều chi nên làm cho vườn nho Ta mà Ta không làm cho nó chẳng? Cớ sao khi Ta mong sanh trái nho, thì nó lại sanh trái nho hoang vậy? Nay, Ta sẽ bảo các người về điều Ta định làm cho vườn nho Ta: Ta phá rào, nó sẽ bị cắn nuốt; Ta hạ tường xuống, nó sẽ bị giày đập. Ta sẽ để nó hoang loạn, chẳng tưới sửa, chẳng vun xới; nhưng tại đó sẽ mọc lên những gai góc và chà chuôm; Ta lại truyền cho mây đừng làm mưa xuống trên nó nữa. Vả, vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân, ấy là nhà Y-sơ-ra-ên, và những người của Giu-đa tức là cây mà Ngài ưa thích. Ngài trông họ được công chánh, mà này, có sự bạo ngược; trông được công bình, mà này, có tiếng kêu la. Khốn thay cho những kẻ thêm nhà vào nhà, thêm ruộng vào ruộng, cho đến chừng nào chẳng còn chỗ hở nữa, và các người ở một mình giữa xứ! Đức Giê-hô-va vạn quân có phán vào tai tôi những Lời này: Thật nhiều nhà sẽ bỏ hoang, những nhà ấy lớn và đẹp mà chẳng có người ở! Ấy vậy, mười mẫu vườn nho chỉ sanh được một bát rượu; một ô-me hột giống chỉ được một ê-pha. Khốn thay cho kẻ dậy sớm dậy tìm kiếm rượu, chầy đến ban đêm, phát nóng vì rượu! Trong tiệc yến họ có những đàn cầm, đàn sắt, trống cơm, ống sáo và rượu nữa, nhưng chẳng thiết đến công việc Đức Giê-hô-va; họ chẳng xem xét công trình của tay Ngài. Vậy nên, dân Ta phải bị bắt làm phu tù, vì không hiểu biết; kẻ sang nó chịu đói, chúng dân nó chịu khát. Vậy nên sự ham muốn của âm phủ đã rộng thêm, há miệng vô ngần, sự vinh hiển nó, dân chúng nó, sự sang trọng nó và kẻ vui mừng giữa nó đều sa xuống đó. Kẻ hèn bị khuất; kẻ tôn trọng bị thấp hèn, con mắt người cao ngạo bị hạ xuống; song Đức Giê-hô-va vạn quân lên cao trong sự công chánh, Đức Chúa Trời là Đấng Thánh nên thánh trong sự công bình. Bấy giờ những chiên con sẽ ăn cỏ như trong đồng cỏ mình, người ngụ cư sẽ ăn ruộng hoang của kẻ giàu. Khốn thay cho kẻ lấy sự dối trá làm dây kéo sự gian ác theo sau, và như dùng đôi xe kéo tội lỗi; họ nói: Xin vội vã kíp làm nên công việc Ngài, hầu cho chúng tôi thấy! Nguyên xin mưu của Đấng Thánh Y-sơ-ra-ên hãy lại gần, hãy tới đến, cho chúng tôi được biết! Khốn thay cho kẻ gọi dữ là lành, gọi lành là dữ; lấy tối làm sáng, lấy sáng làm tối; vật chi cay trở cho là ngọt, vật chi ngọt trở cho là cay. Khốn thay cho kẻ chính mắt mình coi mình là khôn ngoan, tự mình xét đoán mình là thông sáng! Khốn thay cho kẻ mạnh uống rượu, có sức lực đặng pha các thức uống hay say; vì hối lộ mà xưng kẻ có tội là công bình, và cướp lấy sự công bình của người nghĩa! Vậy nên, như lửa đốt gốc rễ và rơm cháy thiêu trong ngọn lửa thể nào, thì rồi họ cũng mục nát và hoa họ cũng bay đi như bụi đất thể ấy; vì họ đã bỏ luật pháp của Đức Giê-hô-va vạn quân, và khinh Lời của Đấng Thánh Y-sơ-ra-ên. Nhân đó, cơn thịnh nộ của Đức Giê-hô-va phừng lên nghịch cùng dân Ngài. Ngài đã giơ tay nghịch cùng nó và đánh nó; núi non đều rung động: xác chết chúng nó như phân ngang giữa đường. Dầu vậy, cơn giận Ngài chẳng lánh khỏi, nhưng tay Ngài còn giơ ra. Ngài dựng cờ lên hướng về các dân tộc ở xa cách, và xuyt mà gọi họ từ nơi đầu cùng đất; và này, họ lật đật chạy đến, kíp và mau. Trong đám họ không một người nào mỏi mệt, chẳng ai vấp vấp, chẳng ai ngủ gật hoặc ngủ mê; không ai có dây lưng tháo ra hoặc dây giày đứt. Tên của họ đã nhọn, cung đã giương; vó ngựa cứng dường đá, bánh xe như gió lốc. Tiếng gầm khác nào sư tử cái; rống như sư tử con; chúng nó sẽ rống và bắt mỗi đem đi, không ai cứu được. Trong ngày đó, sẽ có tiếng gầm nghịch cùng nó khác nào tiếng sóng biển âm âm; nếu người ta ngó vào xứ, chỉ thấy tối tăm và khốn nạn: sự sáng sẽ bị che tối bởi các chòm mây.

Lời Chúa trong câu 24 và 25 trên đã chép rằng: **Vậy nên, như lửa đốt gốc rễ và rơm cháy thiêu trong ngọn lửa thể nào, thì rồi họ cũng mục nát và hoa họ cũng bay đi như bụi đất thể ấy; vì họ đã bỏ luật pháp của Đức Giê-hô-va vạn quân, và khinh Lời của Đấng Thánh Y-sơ-ra-ên. Nhân đó, cơn thịnh nộ của Đức Giê-hô-va phừng lên nghịch cùng dân Ngài.**

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã biết rõ hết thảy mọi sự sẽ xảy đến cho hết thảy loài người ngay từ lúc ban đầu, nên Ngài đã khiến cho mọi sự được xảy ra và được chép trong sách Sáng thế ký, ấy là để linh hồn người

ta sẽ nhìn vào đó mà nhận biết điều linh hồn mình phải sống như thế nào để được phục hồi sự sống mình, nghĩa là được phục hồi thân phận mình, là con của Đức Chúa Trời.

Ra-chên đã nói với La-ban rằng: **Vì trong mình con có việc riêng của đàn bà, nên đứng dậy rước chẳng được; xin chúa chớ giận con chi hết.**

Ra-chên là con nhỏ (con út) của La-ban, là bóng về Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se, ấy là để linh hồn người ta sẽ nhờ sự tin cậy, vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn trong Luật pháp của Đức Giê-Hô-Va, mà nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được sự sống lại và sẽ được sự sống đời đời. Nhưng các thầy tế lễ (Gia-cốp là bóng) đã không nhận biết chân giá trị của Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho mình, nên họ đã làm thủ tục của sự thờ phượng mà không suy gẫm, không rao giảng và không dạy lại cho tuyển dân của Đức Chúa Trời biết Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên tuyển dân của Đức Chúa Trời, từ dân Y-sơ-ra-ên cho đến hết thấy những người sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ trong thời kỳ sau rốt này, đã không biết Luật pháp của Đức Chúa Trời mình. Người ta có nói đến, có nhắc đến Luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng họ không biết ảnh tượng của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là ở trong Luật pháp đó, nên họ không được hưởng quyền phép của Luật pháp đó, là quyền phép duy nhất có thể khiến người ta được trở nên giống như Đức Chúa Trời.

Trong văn tự có chép rằng, Ra-chên vì trong mình đang có việc riêng của đàn bà, khiến người ta nghĩ đến kỳ lưu huyết của đàn bà, nên không thanh sạch và không hợp pháp đứng ở trước mặt cha mình, là La-ban.

Nhưng trong Lẽ thật, là sự mầu nhiệm của Lời Đức Chúa Trời, thì Đức Thánh-Linh đã thấy rõ những sự bất toàn và hay chết của người ta, ngay cả với những người tin Chúa đã nhận được những sự ban cho của Đức Thánh-Linh, như Gia-cốp đã nhận được từ La-ban vậy, cũng không tỉnh thức về sự nhận biết cấu tạo của sự sống mình, cùng nhận biết những sự ban cho của Đức Chúa Trời, là những sự đã được chép trong Kinh-Thánh, mà sự Gia-cốp không hay biết việc Ra-chên **đã lấy trộm máy “pho tượng” của La-ban** đó là bóng.

Việc La-ban đuổi theo Gia-cốp vì máy “pho tượng” của mình đó là bóng về việc Đức Thánh-Linh (La-ban là bóng) sẽ theo sát hết thấy những người nào đã nhận được những sự ban cho của Ngài, để **theo kịp - overtook**^{H5381} (chép trong Sáng thế ký 31 câu 25), đó là chữ אָרַץ - **nasag**, số 5381 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **tâm hiểu biết, bắt kịp, tìm được, đạt được mục đích, hoàn thành**; Trọn thời gian (**bảy ngày đường** đó là bóng) Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp của Ngài cho loài người, cho tới khi tận thế, Đức Thánh-Linh sẽ luôn theo sát những người tin Chúa nào đã nhận được sự xúc dầu của Ngài, để nhắc nhở, để dắt dẫn, để giúp cho những người đó hoàn thành công việc được giao. Nhưng hầu như những người đó đã không nhận biết những sự đã được chép trong sách Sáng thế ký đó là chép về mình, nên Đức Thánh-Linh đã không thể làm thành điều Ngài muốn, bởi người ta đã không cầu hỏi Ngài, không tìm kiếm Ngài, mà họ chỉ chú ý đến những sự họ ưa thích mà thôi, như Gia-cốp đã không hay biết việc Ra-chên đã lấy các “pho tượng” của La-ban vậy.

Theo ý nghĩa gốc của ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, mà những sự mầu nhiệm được giấu trong các lời đó, thì Lời văn tự (Ra-chên là bóng) của Đức Chúa Trời đã thốt lên với Đức Thánh-Linh (La-ban là bóng) rằng: **Vì cơ đường lối, cách sống, phong tục, tập quán của loài người xác thịt (việc riêng của đàn bà) đã hãm ép Nước Đức Chúa Trời, là những sự vốn có trong Lời của Đức Chúa Trời, mà Luật pháp của Đức Chúa Trời không thể thắng được, không thể vượt qua, không thể làm chủ, không thể tự duy trì, không thể phát huy khả năng, không thể tỏ ra quyền phép, không thể hoàn thành, không thể đạt tới mục đích mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời muốn cho tuyển dân của Ngài được sở hữu lấy Luật pháp của Ngài; Vì những sự hay chết và sự yếu đuối của xác thịt khiến cho Luật pháp của Đức Chúa Trời ra sự yếu đuối (Rô-ma 8:3) nên Luật pháp của Đức Chúa Trời (Ra-chên là bóng) không thể đứng dậy, không thể trở dậy, không thể tự duy trì bản thân, không thể trở nên mạnh mẽ, không thể thành lập được, không thể hoàn thành được ý muốn của Đức Chúa Trời, không thể khiến cho những người tin Chúa được vững chắc, không thể khiến người tin Chúa được kế nghiệp Đức Chúa Trời, không thể khiến họ được trở nên trọn vẹn;**

Đó là lý do mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phải sai Con một của Ngài, đến thế gian này để làm chứng cho Lẽ thật, để làm cho Luật pháp của Đức Chúa Trời được vững lập, như Lời Chúa Jêsus đã phán.

Ma-thi-ơ 5:17-20: **Các người đừng tưởng Ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; Ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn. Vì Ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một**

chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn. Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên đàng. Vì Ta phán cho các người rằng, nếu sự công bình của các người chẳng trởi hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các người chắc không vào nước thiên đàng.

Rô-ma 8:1-9: Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jê-sus Christ; vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jê-sus Christ buông tha tội khỏi luật pháp của sự tội và sự chết. Vì điều chi luật pháp không làm nổi, tại xác thịt làm cho luật pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cơ tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt, hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác thịt, nhưng noi theo Thánh Linh. Thật thế, kẻ sống theo xác thịt thì chăm những sự thuộc về xác thịt; còn kẻ sống theo Thánh Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh Linh. Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống và bình an; vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. Vả, những kẻ sống theo xác thịt, thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. Về phần anh em, nếu thật quả Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác thịt đâu, nhưng theo Thánh Linh; song nếu ai không có Thánh Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài.

La-ban đã không tìm thấy các “pho tượng” của mình nơi lều trại của Ra-chê-nê và người cũng không tìm kiếm nữa và đó bóng về việc ngày rau rớt này, rất nhiều người giữ chức vụ hầu việc Chúa, được nổi danh, được người ta tôn trọng như thần tượng của mình, bởi sự xúc dầu hoặc bởi tài diễn thuyết của họ mà có nhiều người tin Chúa đã dâng sự tôn trọng và những người được người ta tôn trọng đó cũng **choáng váng về rượu, siêu tó vì các thứ rượu mạnh** (Ê-sai 28:7), là bóng về các phép lạ được xảy ra qua chức vụ của họ, khiến họ quên rằng, tự người ta không thể làm ra các phép lạ, mà chính Đức Thánh-Linh đã làm những sự đó, để bày tỏ sự hiện diện và quyền phép của Ngài, chứ không phải là chứng nhận kẻ tội tổ đó với một thân phận nào trong Nước Đức Chúa Trời. Phần nhiều người tin Chúa đã nhầm lẫn các dấu chứng về quyền phép của Đức Thánh-Linh với các tiêu chuẩn Thánh cho Đức Giê-Hô-Va và chức thầy tế lễ nhà Vua, là tiêu chuẩn mà Đức Giê-Hô-Va đã phán về một dân thánh, là dân thuộc về Đức Chúa Trời phải đạt được, còn về quyền phép thì ngay cả miệng trẻ thơ cũng được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời dùng để tỏ ra quyền phép của Ngài.

Đức Thánh-Linh sẽ đỗi người ta tùy theo điều mà lòng người ta ao ước và thùy theo đức tin của người ta mà công việc của họ phải được thành theo ý họ và người ta cũng sẽ phải gạt hái những sự mà họ đã làm khi còn sống trong xác thịt, vì Đức Thánh-Linh là Đấng Công Bình, Ngài không điều khiển người ta. Đó cũng là lý do mà Đức Chúa Jê-sus đã phán với các môn đồ của Ngài về hậu quả của những người Pha-ri-si rằng:

Ma-thi-ơ 15:10-14: Đoạn, Ngài gọi đoàn dân đến, mà phán rằng: **Hãy nghe, và hiểu. Chẳng phải điều chi vào miệng làm đơ dáy người; nhưng điều chi ở miệng ra, ấy mới là điều làm đơ dáy người vậy! Môn đồ bèn lại gần, mà thưa rằng: Thầy có hay rằng người Pha-ri-si nghe lời thầy nói mà phiến giận chẳng? Ngài đáp rằng: Cây nào mà Cha Ta trên trời không trồng, thì phải nhổ đi. Hãy để vậy: đó là những kẻ mù làm người dẫn đưa; nếu kẻ mù dẫn đưa kẻ mù, thì cả hai sẽ cùng té xuống hố.**

Khi kỳ định đến, các phép lạ sẽ hết, các lời tiên tri sẽ không còn, mà chỉ có Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời là còn đến đời đời trong lòng của những người nào yêu mến Luật pháp của Đức Chúa Trời và chính quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời sẽ gìn giữ lòng và trí tưởng của người ta được trọn vẹn ở trước mặt Đức Chúa Trời. Mà để có được Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, thì Luật pháp của Đức Chúa Trời phải trước hết được tôn cao, phải được rao giảng, phải được dạy dỗ cách đầy đủ, cách trọn vẹn, cách ngay thẳng trong quyền phép của Đức Thánh-Linh, thì bấy giờ, Đức Thánh-Linh là Thần Lẽ thật, sẽ ghi tạc các Lời đó vào lòng người ta và chính Đức Thánh-Linh sẽ thấp ngọn đèn của Ngài nơi linh hồn những người đã nghe, hiểu được và vâng giữ các Lời ấy ở trong lòng mình và làm theo.

Nếu những người giữ chức vụ đứng giảng Lời Đức Chúa Trời mà không nhận biết chân giá trị của Luật pháp đã được chép trong Kinh-Thánh, thì dân sự của Đức Chúa Trời ở dưới sự cai trị của người đứng giảng đó

làm thế nào có thể biết được chân giá trị của Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người và đã được chép trong Kinh-Thánh? Vậy thì sự cuối cùng của linh hồn những người đó sẽ đi về đâu?

Hầu như mọi người tin Chúa đều có sự hiểu không đúng ý nghĩa của tình yêu thương, là điều sứ đồ Phao-lô đã viết trong thư gửi cho Hội-Thánh tại thành Cô-rinh-tô và người ta đã lấy tình yêu thương đó mà bỏ qua sự hiểu biết về chân giá trị của Luật pháp cùng những sự ban cho của Đức Thánh-Linh.

1 Cô-rinh-tô 13:1-13: **Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên sứ, nếu không có tình yêu thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chấp chửa vang tiếng. Dầu tôi được ơn nói tiên tri, cùng biết đủ các sự mầu nhiệm, và mọi sự hay biết; dầu tôi có cả đức tin đến nỗi dời núi được, nhưng không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì. Dầu tôi phân phát gia tài để nuôi kẻ nghèo khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi. Tình yêu thương hay nhịn nhục; tình yêu thương hay nhân từ; tình yêu thương chẳng ghen tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu ngạo, chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư lợi, chẳng nóng giận, chẳng nghi ngờ sự dữ, chẳng vui về điều không công bình, nhưng vui trong lẽ thật. Tình yêu thương hay dung thứ mọi sự, tin mọi sự, trông cậy mọi sự, nín chịu mọi sự. Tình yêu thương chẳng hề hư mất bao giờ. Các lời tiên tri sẽ hết, sự ban cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông biết hầu bị bỏ. Vì chúng chúng ta hiểu biết chưa trọn vẹn, nói tiên tri cũng chưa trọn vẹn; song lúc sự trọn lành đã đến, thì sự chưa được trọn lành sẽ bị bỏ. Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư tưởng như con trẻ, suy xét như con trẻ; khi tôi đã thành nhân, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ. Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mập mờ: đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau; ngày nay tôi biết chưa hết: đến bấy giờ tôi sẽ biết như Chúa đã biết tôi vậy. Nên bây giờ còn có ba điều này: đức tin, sự trông cậy, tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó là tình yêu thương.**

Rô-ma 13:8-10: **Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu thương nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân cận mình ấy là đã làm trọn luật pháp. Và, những điều răn này: Người chớ phạm tội tà dâm, chớ giết người, chớ trộm cướp, chớ tham lam, và mọi điều răn khác nữa, bất luận điều nào, đều tóm lại trong một lời này: Người phải yêu kẻ lân cận mình như mình. Sự yêu thương chẳng hề làm hại kẻ lân cận; vậy yêu thương là sự làm trọn luật pháp.**

Tình yêu thương thật không có trong loài người xác thịt, mà chỉ có trong Đức Chúa Trời và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban sự yêu thương của Ngài cho loài người và sự yêu thương của Đức Chúa Trời được tỏ ra qua Lời của Đức Chúa Trời, như Đức Chúa Jê-sus đã phán với các môn đồ của Ngài:

Giăng 15:1-14: **Ta là gốc nho thật, Cha Ta là Người trồng nho. Hễ nhánh nào trong Ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tía sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì Lời Ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong Ta, thì Ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong Ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong Ta và Ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài Ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ ở trong Ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong Ta, và những Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. Nay, Cha Ta sẽ được sáng Danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của Ta vậy. Như Cha đã yêu thương Ta thế nào, Ta cũng yêu thương các người thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của Ta. Nếu các người vâng giữ các điều răn của Ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương của Ta, cũng như chính Ta đã vâng giữ các điều răn của Cha Ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài. Ta nói cùng các người những điều đó, hầu cho sự vui mừng của Ta ở trong các người, và sự vui mừng các người được trọn vẹn. Điều răn của Ta đây này: Các người hãy yêu nhau, cũng như Ta đã yêu các người. Chẳng có sự yêu thương nào lớn hơn là vì bạn hữu mà phó sự sống mình. Ví thử các người làm theo điều Ta dạy, thì các người là bạn hữu Ta.**